

ladimir en Wilko zaten op het terras van de herberg. Ze speelden een potje schaak.

'Hey jongens, kijk eens wat ik gevonden heb!' Dat was de stem van Keelin.

Ze was op kruidenjacht geweest en hield een plantje in de lucht.

'Wauw, plantjes!' antwoordde Wilko plagerig.

'Dat is verrassend.'

'Niet zomaar een plantje. Dit is bodhiblad', zei ze.

'Superzeldzaam én het krachtigste slaapmiddel uit de natuur. Kauw een paar van die blaadjes en je bent meteen vertrokken.'

Sacha kwam erbij staan. Ze hield een vol dienblad vast.

'Hoelang duurt dat spelletje nog? Ik doe alles in mijn eentje', zei ze verongelijkt.

'Ik help je wel', zei Keelin. Ze volgde Sacha de herberg in. Daar stond een man het gastenregister in te vullen. Sacha zette het dienblad weg.

'U bent klaar?' vroeg ze met een glimlach.

'Een momentje.'

'Is Helena er niet?' wilde Keelin weten.

'Die ging bedden opmaken, maar dat is intussen zeker een uur geleden. Ik ga eens kijken waar ze uithangt, help jij mijnheer Vermeyen?

Hij krijgt kamer 1.'

Keelin knikte. 'Volgt u mij? Dan laat ik u uw kamer zien', zei Keelin.

De man volgde haar de trap op naar zijn kamer. 'Dit is uw kamer, met uitzicht op het dorpsplein', lachte Keelin. 'Hier is uw sleutel. Ik wens u een prettig verblijf in Schemermeer.'

De man bedankte Keelin en sloot zijn kamerdeur. Achter Keelin flitste een schaduw door de gang. Keelin kreeg een raar gevoel. Het leek wel alsof er een aanwezigheid was. Ze liep de gang in met uitgestoken hand en tastte verkennend in de lucht. Plotseling voelde ze een hand op haar schouder. Keelin schrok en draaide zich vliegensvlug om. Ze haalde opgelucht adem. Voor haar stond Sacha. Keelins opluchting maakte meteen plaats voor bezorgdheid, want ze zag dat Sacha overstuur was.

'Er is iets met tante', zei Sacha ongerust. 'Ik krijg haar niet wakker.'

De twee meisjes liepen samen naar een van de gastenkamers. Helena lag diep te slapen. Op haar voorhoofd zaten een paar paarsachtige vegen.

'Tante?' zei Sacha. 'Tante... word eens wakker.'

Er kwam geen enkele reactie. Keelin bestudeerde Helena's gezicht.

'Wat zijn dat voor vegen?' vroeg ze.

'Geen idee', antwoordde Sacha. 'Raar, hé?'

'Ja', gaf Keelin toe.

'Ik ga een dokter bellen', zei Sacha. Ze liep de kamer uit.

Keelin hield haar hand boven de vegen op Helena's gezicht. Het voelde niet goed. Ze keek om zich heen. Weer leek het alsof er iets was, een duistere kracht of aanwezigheid. Toen hoorde Keelin heel zacht de tonen van een slaapliedje klinken. Ze liep de kamer uit en de gang in. Meteen stopte de slaapmuziek met spelen. Keelin liep behoedzaam door de gang.

Ze zag dat de deur van de kamer op een kier stond. Keelin keek naar binnen. De gast die ze net nog de weg naar zijn kamer had gewezen, lag nu in een vreemde houding op het bed.

'Meneer Vermeyen. Is alles in orde?'

Er kwam geen reactie. Keelin duwde de deur open en liep naar het bed. Ze nam de man voorzichtig bij zijn schouders en schudde met hem. Zijn hoofd rolde opzij. Keelin herkende meteen de paarse vegen op zijn gezicht.

Sacha stond te bellen toen Vlad en Wilko de herberg binnenstapten. Hun potje schaak zat erop. Ze keken naar Keelin die haastig kwam aangelopen.

'Er liggen twee mensen in een soort slaap waaruit ze niet meer wakker worden. Helena en een van de gasten', ratelde ze. 'Ik denk dat we bezoek hebben.'

'Wat?' zei Vlad met grote ogen.

Sacha kwam bij de drie Nachtwachters staan. 'Ik had de assistente van de dokter aan de lijn. Ze kunnen hem niet wakker krijgen. Hij is zelf in een diepe slaap.'

Vlad, Wilko en Keelin keken elkaar veelzeggend aan. Een klant wenkte Sacha. Vlad maakte van de gelegenheid gebruik om te overleggen met Wilko en Keelin.

'Jij stelt Sacha gerust, terwijl Keelin en ik dit gaan uitzoeken', zei hij.

Wilko trok zijn wenkbrauwen op. 'Euh... en hoe moet ik dát doen?' vroeg hij.

'Pollen!' riep Keelin over haar schouder. 'Zeg maar dat het aan de pollen ligt.'

'Juist', zuchtte Wilko. 'Pollen.'

Vega zat een dutje te doen op een bladzijde met een stoel. Dat soort bladzijden vond hij heerlijk. Nog beter was het als hij in een hangmat kon duiken.

Keelin en Vlad kwamen de geheime kamer in gelopen.

'Vega?' zei Keelin vragend. Zij en Vlad gingen voor de boekenhouder met het boek van de trouwe raadgever staan. Maar... de geest gaf geen teken van leven.

'Vega! Wakker worden!' gebod Vlad met luide stem.

Er kwam geen beweging in hun vriend.

'Vega!' riep Vlad, nu heel hard.

Deze keer knipperde Vega met zijn ogen. 'Huh... Wat?' stamelde hij.

'Wat doe je?' vroeg Keelin. Het klonk norser dan ze het bedoelde. Ze was gewoon even heel erg ongerust geweest.

'Waar lijkt dit op?' kaatste Vega terug. 'Het is een beetje laat geworden afgelopen nacht, dus...'
Hij strekte zich uit en geeuwde langgerekt.

'Geen tijd voor luiakkerij!' zei Vlad kordaat.
'We zitten met een Nachtwachtprobleem.'

Keelin en Vlad brachten Vega op de hoogte van de recente gebeurtenissen en wat hij hoorde, stemde hem niet bepaald vrolijk.

'Dus ze zijn in een diepe slaap gezakt waaruit ze niet ontwaken?' vroeg Vega.

'Klopt', knikte Keelin.
'En ze hadden allebei paarse vegen op hun gezicht. Alsof iemand met een paar vingers over hun voorhoofd was gegaan.'

'Paarse vegen', herhaalde Vega bezorgd.
'Ai, nee... Ga naar de boekenkast, zoek in de linkerstapel in het midden, ergens

bovenaan. Een zwart boek.'

Vlad plukte het boek van de stapel en klapte het open.

'Ga naar hoofdstuk 9', gebod Vega hem.

'De phobator', las Vlad.

'In de taal van de Ouden zeg je fawveetor', verduidelijkte Vega. 'Ofwel de droomdemon.'

De angstaanjager. In deze wereld is hij niet meer dan een schaduw. Maar als hij zijn merkteken heeft aangebracht, kom je in zijn wereld terecht. En daar heeft hij alle macht. Hij weet waar je het bangst voor bent. Hij kent je angstigste dromen en die maakt hij steeds erger. Net zolang totdat je je niet meer kan verzetten. En dan word je voorgoed zijn wereld ingezogen, de wereld van de nachtmerries.

Vlad fronste ongerust. 'Hoe pakken we dit wezen aan?'

'Dat is euh... nog een beetje een probleem', bekende Vega.

'Je weet het niet?' vroeg Keelin met grote ogen.
'Nog niet', antwoordde de geest.

'Maar hoe kunnen we Helena dan redden? En alle andere slachtoffers?' vroeg Keelin zich hardop af.

'We zorgen ervoor dat we hem betrappen in deze wereld en dan kunnen we hem terugsturen', stelde Vlad voor.

Maar Vega moest zijn hoop meteen verpulveren tot miezerig gruis. 'Dat gaat niet, want hier is hij onstoffelijk. Een schaduw kan je niet terugsturen.'

'Dan gaan we slapen en verslaan we hem op zijn eigen terrein', zei Keelin strijdlustig.

'Onmogelijk, dan komen jullie in je eigen nachtmerries terecht.'

Vega keek Vlad en Keelin dwingend aan. 'Wat er ook gebeurt, val niet in slaap', drukte hij hen op het hart.

Terwijl Keelin, Vlad en Vega overlegden, ontfermden Wilko en Sacha zich over de herberg.

'Pollen?' zei Sacha verbaasd. 'Dat vind ik maar een raar verhaal hoor.'

Ze nam een dienblad en liep ermee naar buiten om een tafel op het terras te bedienen.

Wilko haalde zijn schouders op. Hij kon het Sacha niet kwalijk nemen dat ze slaapverwekkende pollen een beetje

vergezocht vond. Hij dacht er namelijk net zo over.

Wilko spitste zijn oren. Hij ving een stem op. Een wanhopige stem en hij wist van wie ze was: Helena.

'Nee, nee... help me, help me!' hoorde Wilko met zijn wolveengehoor.

Achter hem liep Sacha de keuken in. Zonder iets te zeggen, stormde Wilko de trap op naar de kamer waar Helena lag. Ze kronkelde onrustig in haar slaap en kreunde angstig.

'Helena? Helena! Het is oké', probeerde Wilko haar te sussen. 'Het is maar een droom.'

Of Helena hem kon horen, wist hij niet, maar in haar slaap klampte ze zich wel vast aan hem.

'Help mij!' ijelde ze opnieuw.

Wilko hield haar even in zijn armen, tot ze weer ietsje rustiger was.

'We gaan je helpen, Helena', zei hij nog.

Toen liep hij de kamer uit en keerde terug naar beneden, waar Sacha intussen aan de keukentafel was gaan zitten.

'Ik moet dringend naar Keelin en Vla...' begon Wilko. Maar er klopte iets niet aan Sacha en zijn woorden stokten in zijn keel. Hij stormde naar haar toe en keek

ontzet naar de paarse strepen op haar gezicht.

'Sacha? Sacha! Wakker worden!'

Wilko schudde aan Sacha's schouders, maar ze was helemaal van de wereld.

De woedde spatte uit Wilko's ogen en even later vervoegde hij zijn vrienden

in de geheime kamer.

'Sacha is ook in slaap gevallen, met diezelfde strepen op haar gezicht. En Helena heeft een verschrikkelijke nachtmerrie. We moeten iets doen!'

'Het probleem is dat we nog geen idee hebben hoe!' riep Vega wanhopig uit. 'Ze zijn slachtoffers van Fawveeta, de droomdemon.'

'En wat gebeurt er dan met ze?' vroeg Wilko.

'Ze komen terecht in hun eigen nachtmerrie', verduidelijkte Keelin.

'Ja, en die demon maakt ze steeds erger', vulde Vlad aan.

'En dan, Vega?' vroeg Wilko ongerust.

'Dan worden ze steeds dieper in zijn wereld getrokken', was het grimmige antwoord van de geest.

'En?' drong Wilko aan?